

Зелена коса, червона комора

Василь Сухомлинський

Поклала бабуся в землю насінину моркви. Не забарився і теплий весняний дощик.

Проросла насінина. В землю поліз червоненький корінець, а до сонця піднявся зелений пагінець. Ростуть і ростуть — корінець і пагінець.

Ідуть дощі, земля п'є воду. Зелений пагінець став кучерявою косою. А корінець усе довшає й довшає.

Незабаром він став уже такий, як пагінець. А потім і товстішати став. Ось уже як бочечка — кругленький, червоний.

Дошч іде та й іде, а червоному корінцеві все мало та й мало. Питається якось зелена коса:

— Хто там піді мною в землі? Що все мало йому дощу, ніяк не нап'ється.

А з-під землі чується голос:

— Я червона комора. У мене цукру багато. Я сік солодкий роблю.

— Он як,— дивується зелена коса. — Того й поглядають на мене так ласо дітки. Потягнуть за косу — доберуться до солодкої комори.